rokem podání, v němž projevil souhlas s vyvolacími cenami, nesouhlasil však s převzetím břemen. Při roku vymáhající věřitel vzhledem na pokles cen nemovitostí navrhl nižší vyvolací ceny, k čemuž byl oprávněn, tím spíše, když byl rok ustanoven k zjištění dražebních podmínek a když svým návrhem o nich nebyl, jelikož jednání právě ku shodě stran bylo ustanoveno, do doby té vázán. Ostatně není tomu na překážku ani § 277 nesp. říz. Není proto názor rekursního soudu právně mylným, když došel k témuž závěru. Neprávem vytýká stěžovatel, že rekursní soud odvolává se na ustanovení §u 163 ex. ř., jelikož rekursní soud nezakládá své usnesení na tomto ustanovení, nýbrž toliko dovozuje z ustanovení toho, že se tak státi může tím spíše v nesporném řízení. Při tom ovšem přehlíží, že, má-li se docíliti shody, že nutno počítati s různými změnami návrhu dražebních podmínek a že jednání o nich zásady nesporného řízení nikterak nejsou na závadu (§ 2 čís. 5 a 7 cit. cís. pat.). Právem proto rekursní soud usnesení prvé stolice zrušil a ustanovení roku k slyšení stran o změně vyvolacích cen a případné shodě o dražebních podmínkách této uložil.

Čís. 2220.

»Nemajetným« ve smyslu §u 143 obč. zák. jest otec, který nemá více než existenční minimum.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, R II 16/23.)

Oba nižší soudy uložily manželskému otci, by platil svým dětem měsíčně na výživu a to Marii 50 Kč, Karlu 110 Kč, Karolině 40 Kč a Růženě 50 Kč. Rekursní soud uvedl v důvodech: Dle §u 141 obč. zák. jest po výtce otec povinen, pečovati o výživu dětí, pokud samy živiti se nemohou, dle §u 143 obč. zák. má matka o výživu dětí pečovati jen, je-li otec nemajetným. Otec pro choromyslnost svéprávnosti úplně zbavený, k nádenické práci dle úsudku znalce neschopný, není však nemajetný. V zákoně není opory pro úsudek, že otec má přispívati k výživě dětí jen z příjmů svého jmění, a že nelze podstatu jmění k tomu přibrati, naopak § 141 a 143 obč. zák. ukládá otci ohledně nákladů na výživu manželských dětí závazek, který uplatniti lze jako každý jiný dluh z jeho celého jmění; teprv nemožnost otcova, poskytovati výživu, osvobozuje od tohoto přesného závazku, a přenáší se závazek na matku. Přes smutné osobní poměry otcovy — přes neschopnost k práci a choromyslnost, které by vyžadovaly, by zůstaly úroky z nepatrného kapitálu a částka tohoto kapitálu ke skrovné výživě otcově, a ačkoliv otec v dohledné době připadne snad obci na obtíž, bylo dle přesného zákona rozhodnouti.

Nejvyšší soud snížil vyživovací příspěvek otcův v celku na 65 Kč 48 h měsíčně.

Důvody:

Rekursní soud vychází, jak se zdá, z názoru, že nemajetným ve smyslu §u 143 obč. zák. nazvati lze otce jen, nemá-li vůbec majetku.

Tomu nelze přisvědčiti. Otec má sice mravní a právní povinnost starati se o děti, má však také právo na vlastní existenci a proto i právo, upotřebiti ze svých prostředků pro sebe tolik, kolik je třeba, by uhájil svůj vlastní život. Nemajetným dle §u 143 obč. zák. a sproštěn povinnosti živiti své děti, jest tedy otec, který nemá více, než činí existenční minimum. V případě, o nějž jde, jest otec 43 let stár, jest choromyslný, trvale práce neschopen a nemá než kapitál 19.645 Kč. Že tento peníz nestačí, by bylo zajištěno jen nejnuznější jeho živobytí po dobu jeho života, nemůže za dnešních poměru býti pochybno. Proto dlužno stěžovatele pokládati za nemajetného a nebyl by dle §u 143 obč. zák. povinen, platiti na výživu svých dětí. Stěžovatel však sám nežádá, by byl povinnosti, přispívati na výživu svých dětí, úplně sproštěn, nýbrž domáhá se pouze toho, by jeho příspěvek na děti byl upraven tak, by nepřekročoval míru do vyčerpání jeho kapitálu. Tomu nelze jinak rozuměti než, že chce platiti tolik, kolik činí úroky z jeho kapitálu. Tyto činí ročně 785 Kč 80 h, měsíčně 65 Kč 48 h. Jelikož při přezkoumání napadeného rozhodnutí dlužno dbáti mezí návrhu, ve stížnosti učiněného, bylo dle §u 16 nesp. říz. lze napadené usnesení změniti jen potud, že příspěvek stěžovatelův na výživu dětí byl snížen na částku, rovnající se úrokům z jeho kapitálu.

Čís. 2221.

Nemá-li služební pragmatika obce ustanovení o tom, jak jest vymáhati nevyplacené služné, jest dle §u 24 zákona ze dne 17. prosince 1919 čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920 přípustným pořad práva. Veřejnoprávní povaha služebního poměru nepadá tu na váhu.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, R II 19/23.)

Obecní strážník domáhal se na obci zaplacení služného za 4 měsíce. Námitce nepřípustnosti pořadu práva soud prvé stolice vyhověl, rekursní soud ji zamítl. Duvody: Soud prvé stolice je toho mínění, že není příslušným rozhodovati o okolnosti, žalobcem uvedené, že řízení před kárnou komisí a jinými městskými orgány neodpovídalo předpisům služební pragmatiky pro zaměstnance a zřízence žalované obce. Předmětem sporu však není zrušení kárného řízení anebo zrušení propuštění žalobce z městské služby, nýbrž otázka, zda jest žalovaná obec povinna, žalobci zaplatiti zažalovanou částku uplatňovanou na základě služební smlouvy mezi žalobcem a žalovanou. K rozhodnutí této otázky je soud a jen soud příslušným. Okolnost, že rozhodnutí po případě závisí na předchozí otázce správního práva, nezakládá nepřípustnost pořadu práva, jak to zcela zřetelně vyplývá z ustanovení §u 190 c. ř. s. Z předpisů služební pragmatiky, která dle §u 25 zák. ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920 platí pro obě strany a ze spisu městského úřadu, týkajících se kárného řízení proti žalobci, lze zjistiti, zda byl žalobce právoplatně propuštěn ze služby, a toto zjištění stačí k rozhodnutí sporu, zejména k rozřešení otázky, zda přísluší žalobci služné pro dobu před doručením propouštěcího dekretu.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.